

# SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 619/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Urbárskeho spoločenstva Pod Stráňou Bugľovce, pozem. spol., Bugľovce 26, právne zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Burocim, Advokátska kancelária, Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 1049/2014 z 29. januára 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Urbárskeho spoločenstva Pod Stráňou Bugľovce, pozem. spol.,  
o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2015 doručená sťažnosť Urbárskeho spoločenstva Pod Stráňou Bugľovce, pozem. spol. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 1049/2014 z 29. januára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalovaným vo veci sp. zn. 7 C 348/2013 o vyslovenie neplatnosti priebehu zhromaždenia vlastníkov vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej aj „okresný súd“). Z dôvodu pochybností o nezaujatosti sudkyne v tejto veci boli podané námietky zaujatosti z niekoľkých dôvodov. Bol namietaný príbuzenský vzťah sudkyne k jednému z členov navrhovateľa v prvom rade, okrem toho však boli podľa sťažovateľa namietané oveľa závažnejšie skutočnosti, ktoré výrazným spôsobom narušili vyžadovanú nestrannosť sudkyne a ktoré z čisto formálneho hľadiska boli krajským súdom odmietnuté a neboli vôbec predmetom posudzovania. Žalovaní namietali zaujatosť sudkyne cez pomer sudkyne k prerokúvanej veci, ktorá sa oboznamovala s postojmi žalobcov mimo zákonom upraveného pojednávania bez účasti žalovaných, keď sudkyňa pojednávala v neprítomnosti žalovaných, hoci neexistoval zákonný dôvod na takýto postup, alebo keď sudkyňa zostáva v pojednávacej miestnosti aj po ukončení pojednávania a debatuje len so žalobcami. O podaných námietkach rozhodol krajský súd, ktorý v uznesení č. k. 5 NcC 73/2014-170 zo 7. februára 2014 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Darina Puklušová nie je vylúčená z pojednávania predmetnej veci. Krajský súd sa zaoberal len príbuzenským pomerom sudkyne k jednému z členov navrhovateľa, pričom na ostatné námietky neprihliadal z dôvodu § 14 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), keďže išlo o okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prerokúvanej veci.

3. Okresný súd v ďalšom postupe v tejto veci uznesením č. k. 7 C 348/2013-284 z 20. novembra 2014 návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol podaný žalovanými v konaní o neplatnosť priebehu zhromaždenia, zamietol. Toto uznesenie súd viackrát odôvodnil skutočnosťami, ktoré podľa názoru sťažovateľa nesporne prejudikujú meritum veci a zjavným spôsobom preukazujú chýbajúcu subjektívnu nestrannosť sudkyne okresného súdu. Keďže opätovne postup sudkyne v prerokúvanej veci vyvolal ďalšie

pochybnosti o nestrannosti sudkyne, sťažovateľ považoval za nevyhnutné na tieto chýbajúce predpoklady nestrannosti upozorniť a uplatnil námietku zaujatosti.

4. Sťažovateľ svoje podanie rozdelil na dve časti, pričom v časti I zosumarizoval doterajší priebeh v konaní, ktorý vyvolal otázky o chýbajúcej nestrannosti sudkyne v prerokúvanej veci, a v časti II uviedol nové skutočnosti, ktoré vyvolali ďalšie pochybnosti o chýbajúcej nestrannosti sudkyne.

5. Podanú námietku vyhodnotil krajský súd a napadnutým uznesením č. k. 3 Co 1049/2014-334 z 29. januára 2015 na námietku neprihliadol. Krajský súd svoje rozhodnutie primárne odôvodnil takto: *„Z uvedeného vyplýva, že ak žalovaný v 5. rade z odôvodnenia predbežného opatrenia, ako aj zo samotnej skutočnosti, že návrh na vydanie predbežného opatrenia bol zamietnutý vyvodzuje zaujatosť sudkyne, ide o takú okolnosť, ktorá spočíva v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci a takéto okolnosti nemôžu byť dôvodom na vylúčenie sudcu. Z uvedených dôvodov Krajský súd v Košiciach podľa § 15a ods. 5 O.s.p. vyslovil, že na námietku zaujatosti neprihliada.“*

6. Sťažovateľ vo svojich námietkach uplatnil niekoľko dôvodov, ktoré podľa jeho názoru odôvodnene vyvolávajú pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti sudkyne v danej veci. Okolnosti č. 2 a č. 3 boli uplatnené už pri prvej námietke zaujatosti a rovnako boli zosumarizované aj pri druhej námietke zaujatosti, avšak krajský súd sa nimi nezaoberal ani v jednom z prijatých uznesení, ale ich odmietol ako okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prerokúvanej veci. Nevyhodnotená okolnosť č. 4 je primárnym dôvodom podania tejto ústavnej sťažnosti.

7. K okolnosti č. 4 sťažovateľ uvádza, že okresný súd uznesením sp. zn. 7 C 348/2013 zo 4. júna 2014 nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanej v 1. rade uložil povinnosť zdržať sa užívania spoločného poľovného revíru. Okresný súd sa plne stotožnil s dôvodmi návrhu na vydanie tohto predbežného opatrenia a z uvedeného dôvodu v odôvodnení uznesenia len odkázal na podaný návrh. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 680/2014 z 29.

júla 2014 uznesenie prvostupňového súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Následne žalovaní podali návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý však prvostupňový súd uznesením sp. zn. 7 C 348/2013 z 20. novembra 2014 zamietol. Okresný súd odôvodnil zamietnutie návrhu aj takto: „Z odôvodnenia žalobného návrhu (žaloby vo veci samej) a z odôvodnení oboch návrhov na vydanie predbežného opatrenia je zrejmé, že ani jeden z účastníkov konania (sporových strán) nedisponuje platnou a účinnou zmluvou o výkone práva poľovníctva v danom poľovnom revíre... Súd urobil záver, že v prejednávanej veci nie sú splnené podmienky pre nariadenie navrhovaného predbežného opatrenia, nakoľko prvým výrokom by sa dosiahlo to, žeby súd prejudikoval vec samú (aj keď petit žaloby je gramaticky sformulovaný ináč.“

8. Uvedené výroky sudkyne v prerokúvanej veci podľa sťažovateľa úplne narušili zdanie nestrannosti sudkyne, pretože sudkyňa sa nepochopiteľným spôsobom vyjadrila k hmotno-právnej otázke, t. j. k platnosti právneho úkonu. Táto otázka je však meritom veci a súd ju nemôže takýmto spôsobom posudzovať. Voči takémuto neprípustnému zásahu do nestrannosti sa ohradil sťažovateľ v podanej námietke zaujatosti.

9. Krajský súd na námietku sťažovateľa podľa jeho slov neprihliadal. Svoje rozhodnutie odôvodnil v napadnutom uznesení aplikáciou § 14 ods. 3 OSP, ako aj skutočnosťou, že odôvodnenie rozhodnutia je významné z hľadiska presvedčivosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Krajský súd podľa tvrdenia sťažovateľa evidentne opomenul príčinu podanej námietky zaujatosti, keďže sám sťažovateľ uviedol, že zamietnutie návrhu nie je dôvodom podanej námietky. Dôvod, z akého podal námietku zaujatosti, vyplýva zo subjektívneho vzťahu sudkyne k prerokúvanej veci, ktorý sa prejavuje v odôvodnení rozhodnutia. Krajský súd podľa úsudku sťažovateľa nereflektuje postupný prechod Európskeho súdu pre ľudské práva od systému výkladu objektívnej nestrannosti *in abstracto* (ktorý uprednostňuje organizačné, funkčné a procesné kritériá platné v právnom poriadku všeobecne) k systému výkladu *in concreto* (ktorý uprednostňuje skúmanie faktických procesných úkonov sudcu v konkrétnom prípade, ak tieto môže vzbudiť u účastníkov konania pochybnosť o jeho nestrannosti). Uvedený prístup akceptuje podľa

odkazu sťažovateľa aj ústavný súd, a to napr. v náleze sp. zn. II. ÚS 153/08 z 1. júla 2008, na ktorý sťažovateľ upriamil pozornosť.

10. Postup krajského súdu, ktorý sa k vznesenej námietke nijako nevyjadril ani ju priamo nevyhodnotil, je podľa mienky sťažovateľa neakceptovateľný a v rozpore so základným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Týmto postupom došlo zo strany krajského súdu k porušeniu práva sťažovateľa na nezávislý a nestranný súd.

11. Subjektívnu nestrannosť, tak ako je ponímaná súdnou doktrínou, je možné podľa názoru sťažovateľa preukázať len prostredníctvom jednotlivých vyjadrení a stanovísk dotyčnej osoby k prerokúvanej veci. Keďže je úplne bežné, že bežní ľudia neprichádzajú do styku so sudcami aj mimo pojednávacích miestností, posúdenie subjektívneho vzťahu sudkyne k veci sa tak minimalizuje na pojednávacie miestnosti a len na samotný priebeh konania. Spôsob, akým krajský súd odmietol dôvody podanej námietky, vylučuje akékoľvek posúdenie subjektívnej nestrannosti, keďže každý takýto dôvod spočíva v postupe sudcu v konaní. Nie je možné podľa presvedčenia sťažovateľa akceptovať takýto stav, kedy sudkyňa zjavným spôsobom prejudikuje meritum veci v odôvodnení uznesenia o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a krajský súd sa týmito okolnosťami odmieta zaoberať.

12. Okrem toho aj ďalší postup sudkyne v tejto veci vyvoláva podľa sťažovateľa ďalšie a ďalšie pochybnosti o chýbajúcej nestrannosti. Podľa § 75 ods. 8 OSP ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie. Aj napriek tomu, že súd nebol oprávnený doručiť uznesenie o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ani odvolanie voči tomuto uzneseniu ostatným účastníkom konania, súd koná podľa presvedčenia sťažovateľa v rozpore so zákonom a poskytuje priestor žalobcom na vyjadrenie k odvolaniam (tu sťažovateľ odkázal na

odôvodnenie napadnutého uznesenia: „Žalobcovia podali písomné vyjadrenie k odvolaniam žalovaných, v ktorom navrhli potvrdiť uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne...“). Sudkyňa podľa vyjadrenia sťažovateľa priznáva žalobcom väčšie práva, ako im v zmysle zákona prislúchajú, čím opätovne spochybňuje svoju nestrannosť.

13. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 3Co/1049/2014 zo dňa 29.1.2015 porušil základné právo Urbárskeho spoločenstva POD STRAŇOU Buglovce, pozem. spol., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/1049/2014 zo dňa 29.1.2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Urbárskemu spoločenstvu POD STRAŇOU Buglovce, pozem. spol., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Burociho, so sídlom Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

## II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

### **III.**

#### **K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu**

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

17. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (porov. I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia rozsudku.

18. Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

19. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované aj prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP).

20. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho

prerokovania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby a rozhodnúť o ňom.

21. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné sudy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

22. Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 14 až § 16 OSP pod vylúčeným sudcom treba rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia krajského súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania alebo k ich zástupcom (porov. IV. ÚS 26/04).

23. Na tomto mieste ústavný súd odkazuje (a plne sa stotožňuje) na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009, podľa ktorého *„je rozhodovanie vylúčeným sudcom takou vadou konania, ku ktorej odvolací i dovolací súd, v rámci preskúmavania zákonnosti celého konania na základe podaného riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, je povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 a § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu*

*bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.“.*

24. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základných práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP), príp. (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. II. ÚS 595/2013, IV. ÚS 26/04, ale aj *mutatis mutandis* II. ÚS 130/02, IV. ÚS 31/03)].

25. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením rozhodol zjavne neodôvodnene a vo veci samej rozhoduje sudkyňa, ktorá mala byť podľa objektívneho posúdenia jej pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom z ďalšej účasti na prerokúvaní veci a rozhodovaní vylúčená, potom sa jeho sťažnosť podaná ústavnému súdu javí ako predčasná, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi môže sťažovateľ postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetných konaniach existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. najvyšší súd, povolaný na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa. V tejto súvislosti odkazuje ústavný súd na identické závery, ktoré vyslovil v obdobnej veci už v uznesení sp. zn. II. ÚS 342/2014 z 24. júna 2014.

26. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 a sp. zn. 6 Cdo 210/2010 z 20. apríla 2011,

v ktorých sa *inter alia* uvádza: „*Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.*“ Ústavný súd preto zastáva názor, že v posudzovanej veci sťažovateľa je sťažnosť podaná predčasne, a preto je neprípustná.

27. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

28. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

### **K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu**

29. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

30. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že konanie o námietke zaujatosti nezávislé na konaní, v ktorom bola námietka uplatnená, sa týka predovšetkým

procesných práv účastníka konania a netýka sa civilných práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj keď konanie o námietke zaujatosti môže mať vplyv na konanie vo veci samej, ide o nedostatočné spojenie a vzdialené následky, aby mohol čl. 6 ods. 1 dohovoru vstúpiť do hry, a preto čl. 6 ods. 1 dohovoru je na takéto konanie neaplikovateľný (pozri Schreiber and Boetsch v. Francúzsko, č. 58751/00, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva o prijateľnosti z 11. 12. 2003; Mianowicz v. Nemecko, č. 37111/04, 55440/07, 55443/07, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva o prijateľnosti z 19. 5. 2009, oddiel 1a).

31. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

32. Nasledovaním uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutím nevykladať čl. 6 ods. 1 dohovoru autonómne (príp. extenzívnejšie) ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2015